Nr. 19. **Warszawa, dnia 20 listopada 1931 r.** **Rok XIV.**

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 1 zł.**

Prenumeratę należy wpłacać na konto P. K. O. **Nr. 30-400** „Centralna Księgowość Ministerstwa Skarbu", zaznaczając na odwrocie blankietu nadawczego „Należność za prenumeratę Dziennika Urzędowego Min. Spraw Wewn."

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.
Adres Administracji: Komisarjat Rządu, ul. Senatorska Nr. 12. Telef. 696-87.

TREŚĆ:

I.

Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

---

z 31 października Nr. 96 Rok 1931

Poz. 730. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 9 września 1931 r. w sprawie uchylenia rozporządzenia z dnia 20 stycznia 1927 r. o ulgach celnych.

Poz. 731. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 9 września 1931 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie ryżu wyłuszczonego polerowanego oraz produktów ryżowych.

Poz. 732. Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu z dnia 30 września 1931 r. o przerachowaniu śląskiego funduszu wolnych kuksów.

Poz. 733. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 27 października 1931 r. o przedłużeniu mocy obowiązującej rozporządzenia z dnia 7 lipca 1931 r. o ulgach celnych na klipfisze suszone i makrele świeże (w lodzie).

Poz. 734. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 27 października 1931 r. o dalszem zawieszeniu cła wywozowego od mizdry oraz odpadków i skrawków skór surowych wszelkich.

Poz. 735. Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrami Robót Publicznych, Spraw Wewnętrznych i Reform Rolnych z dn. 15 października 1931 r. o zmianach w rozporządzeniu z dnia 3 listopada 1927 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast.

Na podstawie art. 40 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 372) zarządza się co następuje:

§ 1. A. Paragraf 16 ustęp 6 rozporządzenia Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrami Robót Publicznych, Spraw Wewnętrznych i Reform Rolnych z dnia 3 listopada 1927 roku w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. Nr. 106, poz. 913) otrzymuje brzmienie następujące:

„Pożyczki w listach zastawnych będą udzielane na okres do lat 36, pożyczki w obligacjach budowlanych na okres do lat 25, pożyczki gotówkowe na domy ogniotrwałe na okres do lat 15 i pożyczki gotówkowe na domy drewniane, na tych domach zabezpieczone na okres do lat 5, licząc od roku dokonania konwersji".

B. Paragraf 22 tego rozporządzenia otrzymuje brzmienie następujące:

„Bank Gospodarstwa Krajowego może w wyjątkowych wypadkach udzielać swej zgody na przeniesienie niespłaconych części długoterminowych pożyczek, o których mowa w § 16, do nowych okresów umorzenia".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 736. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 24 września 1931 r. w sprawie częściowej zmiany rozporządzenia z dnia 17 maja 1930 r. o stosunku służbowym pracowników Państwowego Monopolu Spirytusowego.

Poz. 737. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa z dnia 20 października 1931 roku o rozszerzeniu czasu ochronnego dla niektórych zwierząt łownych.

Na podstawie art. 51 ust. 2 pkt. a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1927 r. o prawie łowieckiem (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 934) postanawiam co następuje:

§ 1. Czas ochronny, ustalony w art. 49 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 3 grudnia 1927 r. o prawie łowieckiem, rozszerza się tak, iż obejmuje on:

dla jeleni-byków i danieli-rogaczy okres od 1 listopada do 15 września,

dla sarn-kozłów okres od 1 listopada do 15 maja,

dla zajęcy-szaraków okres od 15 stycznia do 20 października,

dla borsuków okres od 1 grudnia do 31 października,

dla bażantów-kogutów okres od 1 lutego do 31 października,

dla kuropatw w województwach: wileńskiem, nowogródzkiem, białostockiem, poleskiem, wołyńskiem, krakowskiem, lwowskiem, stanisławowskiem i tarnopolskiem okres od 1 listopada do 31 sierpnia,

w województwach zaś pozostałych okres od 1 grudnia do 31 sierpnia,

dla dzikich kaczorów okres od 1 czerwca do 15 lipca,

dla dzikich kaczek (samic i młodych) oraz innego ptactwa wodnego i błotnego okres od 1 marca do 15 lipca.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje do 31 lipca 1934 r.

Z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia tracą moc obowiązującą wszelkie przepisy wydane w przedmiocie rozporządzeniem tem unormowanym.

Poz. 738. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 15 października 1931 roku o rozmieszczeniu sądów grodzkich w powiecie sandomierskim w okręgu sądu okręgowego w Radomiu.

Poz. 739. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 1931 roku o rozmieszczeniu sądów grodzkich w powiecie garwolińskim w okręgu sądu okręgowego w Siedlcach.

Poz. 740. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 1931 r. o zmianie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 sierpnia 1930 r. o warunkach i sposobie zastosowania przez władze sądowe przepisów postępowania cywilnego do egzekucji należności administracyjnych.

Na podstawie art. 12 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu przymusowem w administracji (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 342) zarządzam co następuje:

§ 1. § 10 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 sierpnia 1930 r. o warunkach i sposobie zastosowania przez władze sądowe przepisów postępowania cywilnego do egzekucji należności administracyjnych (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 481) otrzymuje brzmienie następujące:

„Przepisy niniejszego rozporządzenia nie mają zastosowania do egzekucji należności z tytułu danin publicznych, monopoli i ubezpieczeń społecznych oraz do egzekucyj podpadających pod przepisy ustawy z dnia 3 sierpnia 1897 r. (Zb. Ust. Pruskich str. 388)".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w dwa tygodnie po dniu ogłoszenia.

---

z 5 listopada Nr. 97 Rok 1931

Poz. 741. Ustawa z dnia 14 października 1931 r. w sprawie zmiany ustawy z dnia 21 października 1919 r. o organizacji statystyki administracyjnej.

Art. 1. Ustęp pierwszy art. 6 ustawy z dn. 21 października 1919 r. o organizacji statystyki administracyjnej (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 464) w brzmieniu ustalonem ustawą z dnia 13 maja 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 43, poz. 262), poczynając od słów: „następny w dniu 31 grudnia 1930 r. . . . . " otrzymuje brzmienie następujące: „drugi powszechny spis ludności odbędzie się dnia 9 grudnia 1931 r., następne zaś co lat dziesięć w dniu ustalonym każdorazowo przez Radę Ministrów".

Art. 2. Wykonywanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 742. Ustawa z dnia 14 października 1931 r. o budowie normalnotorowej kolei Kraków — Miechów.

Poz. 743 Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 23 października 1931 r. o odstąpieniu gminie m. Dąbrowy Górniczej gruntów państwowych na cele rozbudowy miasta.

Poz. 744. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 15 października 1931 r. w sprawie zmian granic grodzkich urzędów skarbowych akcyz i monopolów państwowych w okręgu administracyjnym izby skarbowej grodzkiej w Warszawie.

Poz. 745. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dn. 15 października 1931 r.o zniesieniu wydziałów zamiejscowych sądu okręgowego.

Poz. 746. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 1931 r. w sprawie rozmieszczenia sądów grodzkich w powiatach brzezińskim i łódzkim w okręgu sądu okręgowego w Łodzi.

Poz. 747. Oświadczenie Rządowe z dn. 3 września 1931 r. w sprawie przystąpienia Polski do traktatu dotyczącego Spitsbergu, podpisanego w Paryżu dnia 9 lutego 1920 r.

Poz. 748. Obwieszczenie Ministra Robót Publicznych z dnia 20 września 1931 r. o sprostowaniu błędów w rozporządzeniu Ministra Robót Publicznych z dnia 23 maja 1931 r. ustalającem zasady sporządzania projektów technicznych, wymaganych do uzyskania pozwoleń w sprawach wodnych [1]).

Na podstawie art. 6 lit. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 grudnia 1927 r. w sprawie wydawania Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 3, poz. 18) w brzmieniu art. 4 ustawy z dn. 12 lutego 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 13, poz. 89) prostuje się błędy w rozporządzeniu Ministra Robót Publicznych z dn. 23 maja 1931 r. ustalającem zasady sporządzania projektów technicznych wymaganych do uzyskania pozwoleń w sprawach wodnych (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 551), a mianowicie w ustępie pierwszym § 1 zamiast „poszczególne" powinno być „szczególne", w punkcie a) ustępu szóstego § 1 zamiast „przypływu" powinno być „przepływu" i zamiast „doprowadzenia" powinno być „odprowadzania", w ustępie pierwszym § 8 zamiast „rumowisk" powinno być „rumowiska", w ustępie piątym § 10 zamiast „użytkowane" powinno być „zużytkowane", w ustępie drugim § 12 zamiast „Nr. 10Qh" powinno być „N=10Qh", w ustępie przedostatnim § 16 zamiast „ciśnienia hydrauliczne" powinno być „ciśnienie hydrauliczne", w ustępie pierwszym § 17 zamiast „dolne krawędzi" powinno być „dolnej krawędzi".

---

[1]) Patrz Dz. Urz. Min. Spr. Wewn. Nr. 10 z r. 1930 str. 363.

z 8 listopada Nr. 98 Rok 1931

Poz. 749. Ustawa z dnia 14 października 1931 r. o zmianie niektórych postanowień ustawy o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska oraz ustawy o uposażeniu sędziów i prokuratorów.

Art. 1. Zawiesza się moc obowiązującą ustępu pierwszego art. 6 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924), mającego zastosowanie w myśl art. 6 ustawy z dnia 5 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 134, poz. 1107) także do sędziów i prokuratorów, a dotyczącego automatycznego przechodzenia do wyższych szczebli w obrębie tej samej grupy uposażenia.

Art. 2. Termin, od którego zawieszone art. 1 postanowienia ustawy z dnia 9 października 1923 r. będą ponownie obowiązywały, ustali na wniosek Ministra Skarbu rozporządzenie Rady Ministrów.

Art. 3. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Prezesowi Rady Ministrów i Ministrowi Skarbu oraz właściwym ministrom.

Art. 4. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 30 czerwca 1931 r., a w stosunku do funkcjonarjuszów przedsiębiorstw państwowych „Polskie Koleje Państwowe" i „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" oraz w stosunku do członków zarządu i pracowników związków komunalnych (rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 r. Dz. U. R. P. Nr. 118, poz. 1073) z dniem ogłoszenia.

Poz. 750. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 3 listopada 1931 r. w sprawie zakazu przywozu niektórych towarów.

Poz. 751. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 31 października 1931 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Ministrem Przemysłu i Handlu w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 24 czerwca 1931 r. o dozorze nad mięsem i przetworami mięsnemi, wydanego w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Ministrem Przemysłu i Handlu.

Na podstawie art. 8 pkt. a, b, c, d, e i g rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o dozorze nad artykułami żywności i przedmiotami użytku (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 343) zarządza się co następuje:

§ 1. Przewidziany w § 49 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 24 czerwca 1931 r. o dozorze nad mięsem i przetworami mięsnemi, wydanego w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Ministrem Przemysłu i Handlu (Dz. U. R. P. Nr. 68, poz. 558), termin wej-

ścia w życie wymienionego rozporządzenia odracza się do dnia 7 maja 1932 r.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 752. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 23 października 1931 r. o ustaleniu stopy opłaty za nadzór nad zakładami ubezpieczeń za 1930 r.

Poz. 753. Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych z dnia 7 października 1931 r. rozciągające przepisy dla gmin miejskich na osiedle Puńsk w powiecie suwalskim, województwie białostockiem.

Poz. 754. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu z dnia 3 listopada 1931 r. o właściwości władz skarbowych do wnoszenia oskarżenia przed sądami grodzkiemi w sprawach z ustawy karnej skarbowej.

Poz. 755. Oświadczenie rządowe z dnia 28 sierpnia 1931 r. w sprawie złożenia przez Republikę Kubańską dokumentu ratyfikacyjnego konwencji w sprawie niewolnictwa, podpisanej w Genewie dn. 25 września 1926 r.

Poz. 756. Oświadczenie rządowe z dnia 23 września 1931 r. w sprawie przystąpienia W. M. Gdańska do traktatu przyjaźni, handlowego i nawigacyjnego pomiędzy Polską a Chinami, podpisanego w Nankinie dnia 18 września 1929 r.

Poz. 757. Oświadczenie rządowe z dnia 22 października 1931 r. w sprawie przystąpienia Księstwa Liechtenstein do międzynarodowej konwencji, dotyczącej ruchu samochodowego, podpisanej w Paryżu dnia 24 kwietnia 1926 r.

Poz. 758. Oświadczenie rządowe z dnia 29 października 1931 r. w sprawie zgłoszenia w imieniu Rządu Iraku przystąpienia do protokółu międzynarodowego, dotyczącego zakazu używania na wojnie gazów duszących, trujących lub podobnych, oraz środków bakterjologicznych, podpisanego w Genewie dnia 17 czerwca 1925 r. (Dz. U. R. P. z 1929 r. Nr. 28, poz. 278 i 279).

Poz. 759. Oświadczenie rządowe z dnia 29 października 1931 r. w sprawie złożenia przez Rząd Republiki Peruwjańskiej dokumentu ratyfikacyjnego protokółu podpisanego w Genewie dnia 19 czerwca 1923 r., dotyczącego poprawki art. 393 Traktatu Pokoju, podpisanego w Wersalu dnia 28 czerwca 1919 r. oraz odpowiednich artykułów innych Traktatów Pokoju.

II.

Przedruki z Monitora Polskiego.

z 2 listopada Nr. 253 Rok 1931

Poz. 337. Obwieszczenie Pierwszego Prezesa Najwyższego Trybunału Administracyjnego o wakujących stanowiskach sędziowskich.

Poz. 338. Zarządzenie Wojewody Poznańskiego z dnia 29 października 1931 r. w sprawie terytorjalnego ograniczenia w wykonywaniu przemysłu okrężnego w województwie poznańskiem.

z 3 listopada Nr. 254 Rok 1931

z 4 listopada Nr. 255 Rok 1931

Poz. 339. Okólnik Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 1986/3/31 z dnia 22 października 1931 r. w sprawie wzoru świadectw pochodzenia, wystawianych przez angielskich poborców ceł i akcyz.

z 5 listopada Nr. 256 Rok 1931

z 6 listopada Nr. 257 Rok 1931

z 7 listopada Nr. 258 Rok 1931

z 9 listopada Nr. 259 Rok 1931

Poz. 340. Okólnik Ministerstwa Poczt i Telegrafów z dnia 31 października 1931 r. Nr. 3325/2 w sprawie „Regulaminu dla publiczności“ i „Księgi zażaleń“.

z 10 listopada Nr. 260 Rok 1931

Poz. 341. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej w sprawie odroczenia sesji zwyczajnej Sejmu.

Poz. 342. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej w sprawie odroczenia sesji zwyczajnej Senatu.

Poz. 343. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 344. Zarządzenie o nadaniu Wielkiej Wstęgi Odrodzenia Polski.

Poz. 345. Zarządzenie o nadaniu Wielkiej Wstęgi, Krzyża Komandorskiego z Gwiazdą, Krzyża Komandorskiego, Krzyża Oficerskiego oraz Krzyża Kawalerskiego Orderu Odrodzenia Polski.

Poz. 346. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 347. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego Krzyża Zasługi.

Poz. 348. Zarządzenie o nadaniu Bronzowego Krzyża Zasługi.

Poz. 349. Zarządzenie o nadaniu Krzyża Zasługi za Dzielność.

Poz. 350. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 351. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego Krzyża Zasługi.

Poz. 352. Zarządzenie o nadaniu Krzyża Niepodległości z Mieczami, Krzyża Niepodległości oraz Medalu Niepodległości.

Poz. 353. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 354. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Bronzowego Krzyża Zasługi.

Poz. 355. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 356. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Bronzowego Krzyża Zasługi.

Poz. 357. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 358. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Bronzowego Krzyża Zasługi.

z 12 listopada Nr. 261 Rok 1931

Poz. 359. Zarządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Ministrem Spraw Wewnętrznych z dnia 3 listopada 1931 r.[1]).

Na podstawie art. 3-c oraz art. 58 ustawy z dnia 18 marca 1921 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i ich rodzin oraz o zaopatrzeniu rodzin po poległych i zmarłych lub zaginionych bez własnej winy, których śmierć względnie zaginięcie pozostaje w związku przyczynowym ze służbą wojskową (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 195), zmienionej ustawami z dnia 4 sierpnia 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 608), z dnia 12 lutego 1924 r. (Dz. U. R P. Nr. 21, poz. 223), z dnia 3 marca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 209), rozporządzeniami Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10 czerwca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 54 poz. 475 i z dnia 7 października 1927 r. (Dz. U R. P. Nr. 89, poz. 798), ustawą z dnia 7 marca 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 229) oraz rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 665)—

wprowadzam w zarządzeniu Ministra Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej z dnia 23 listopada 1929 r. („Monitor Polski" Nr. 173, poz. 433), następujące zmiany:

1. W ustępie wstępnym zastępuje się wyrazy: „komisje wojskowo-lekarskie"— wyrazami: „inwalidzkie komisje rewizyjno lekarskie".

2. Punkt 19 otrzymuje brzmienie:

„Starostwa powiatowego pińskiego dla badania mieszkających w powiecie administracyjnym: pińskim, drohiczyńskim, łuninieckim, stolińskim i kosowskim".

3. Punkt 21 otrzymuje brzmienie:

„Starostwa powiatowego równieńskiego dla badania mieszkających w powiecie administracyjnym: równieńskim, zdołbunowskim, dubieńskim, krzemienieckim, kostopolskim i sarneńskim".

4. Punkt 27 otrzymuje brzmienie:

„Starostwa powiatowego lwowskiego dla badania mieszkających w powiecie administracyjnym: lwowskim, gródeckim, bóbreckim, rawskim, jaworowskim, sokalskim, żółkiewskim, samborskim, staro-samborskim, drohobyckim, rudeckim, turczańskim i w m. Lwowie".

5. Punkt 32 otrzymuje brzmienie:

„Starostwa powiatowego stryjskiego dla badania mieszkających w powiecie administracyjnym: stryjskim, skolskim, żydaczowskim i dolińskim".

[1]) Patrz Dz. Urz. M. S. Wewn. z r. 1929 Nr. 10.

Poz. 360. Zarządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej, w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Ministrem Spraw Wewnętrznych z dnia 3 listopada 1931 r.[1]).

Na podstawie art. 3-c oraz art. 58 ustawy z dnia 18 marca 1921 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i ich rodzin oraz o zaopatrzeniu rodzin po poległych i zmarłych lub zaginionych bez własnej winy, których śmierć, względnie zaginięcie, pozostaje w związku przyczynowym ze służbą wojskową (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 195), zmienionej ustawami z dnia 4 sierpnia 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 608), z dnia 12 lutego 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 223), z dnia 3 marca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 209), rozporządzeniami Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10 czerwca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 54, poz. 475) i z dnia 7 października 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz 798), ustawą z dnia 7 marca 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 229) oraz rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 665) — wprowadzam w zarządzeniu Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 23 lipca 1929 r. („Monitor Polski" Nr. 174, poz. 435), następujące zmiany:

1. Punkt 19 otrzymuje brzmienie:

„Starostwo powiatowe pińskie — od osób, mieszkających w powiecie administracyjnym: pińskim, drohiczyńskim, łuninieckim, stolińskim, kosowskim".

2. Punkt 21 otrzymuje brzmienie:

„Starostwo powiatowe równieńskie — od osób, mieszkających w powiecie administracyjnym: równieńskim, zdołbunowskim, dubieńskim, krzemienieckim, kostopolskim i sarneńskim".

3. Punkt 31 otrzymuje brzmienie:

„Starostwo powiatowe samborskie — od osób, mieszkających w powiecie administracyjnym: samborskim, staro-samborskim, drohobyckim, rudeckim i turczańskim".

4. Punkt 35 otrzymuje brzmienie:

„Starostwo powiatowe stryjskie—od osób, mieszkających w powiecie administracyjnym: stryjskim, skolskim, żydaczowskim i dolińskim".

[1]) Patrz Dz. Urz. M. S. Wewn. z r. 1929 Nr. 10.

z 13 listopada Nr. 262 Rok 1931

Poz. 361. Zarządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 13 października 1931 r. w sprawie nadania Statutu Związkowi Zakładów Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych.

z 14 listopada Nr. 263 Rok 1931

z 16 listopada Nr. 264 Rok 1931

IV.

Orzecznictwo

Przedruki ze „Zbioru Wyroków N. T. A." rocznik VII rok 1929 dział A.

Nr. 45 A.

W myśl art. 245 księgi VIII Zbioru rosyjskich postanowień wojskowych z r. 1869 w wydaniu z r. 1915 oraz z myśl art. 68 rosyjskiej ustawy emerytalnej w wydaniu z r. 1896 (Zb. Praw. Ces. Ros. tom III) służba, spędzona podczas wojny w kampanji przeciwko nieprzyjacielowi, liczy się podwójnie do wysługi emerytalnej, pod warunkiem udziału bądź w jednej akcji wojskowej bądź jednorazowego znajdowania się pod ogniem nieprzyjaciela.

(Wyrok z 21 marca 1929 l. rej. 80/27).

Nr. 46 A.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z 13 grudnia 1926 poz. 705 Dz. Ust. nie ma zastosowania do osób, których wymiar emerytury załatwiono ostatecznemi orzeczeniami władzy, wydanemi przed wejściem w życie pomienionego rozporządzenia.

(Wyrok z 21 marca 1929 l. rej. 1398/27).

Nr. 49 A.

Ochotnicza służba wojskowa, odbyta w czasie, w którym ochotnik podlegał obowiązkowej służbie wojskowej, podlega zaliczeniu w myśl art. 37 ustawy emerytalnej z 11 grudnia 1923 poz. 46/1925 Dz. Ust. do okresów, uzasadniających nabycie prawa do zaopatrzenia emerytalnego, tylko w ilości, przekraczającej okres obowiązkowej służby wojskowej, przewidzianej w ustawach.

(Wyrok z 23 marca 1929, l. rej. 2145/27).

Nr. 52 A.

Pozostawienie funkcjonarjusza państwowego wbrew przepisom art. 56 ustawy o państwowej służbie cywilnej dłużej niż 6 miesięcy w stanie nieczynnym nie stwarza dla tego funkcjonarjusza prawa żądania przesunięcia terminu przeniesienia w stan spoczynku poza termin 6 miesięcy, wskazany przepisami art. 56 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

(Wyrok z 27 marca 1929 r. l. rej. 2035/27).

Nr. 56 A.

Przyjęcie do kontraktowej służby państwowej pod warunkiem zrzeczenia się praw, wynikających z poprzedniej etatowej służby państwowej, nie może pozbawić danego funkcjonarjusza państwowego zapewnionych mu ustawą praw emerytalnych.

(Wyrok z 6 kwietnia 1929, l. rej. 4472/27).

Nr. 70 A.

Dekret z 4 lutego 1919 o samorządzie miejskim nie uchylił przywileju miast b. Królestwa Polskiego co do prawa ustanawiania monopolu miejskiego na rzeźnie bydła, stwierdzonego ostatnio w art. 23 ustawy z 22 marca 1915 o rozciągnięciu mocy obowiązującej rosyjskiej ustawy o samorządzie miejskim z 11 czerwca 1892 r. na miasta Królestwa Polskiego (Zb. rozp. Nr. 91 poz. 762).

(Wyrok z 29 kwietnia 1929, l. rej. 3921/27).

Nr. 73 A.

Zaliczenie danego czasu do oznaczenia grupy uposażenia i wysokości dodatku starszeństwa w danej grupie samo przez się nie uzasadnia jeszcze prawa odnośnego funkcjonarjusza państwowego do żądania wypłaty za ten czas uposażenia służbowego.

(Wyrok z 4 maja 1929 l. rej. 411/27).

Nr. 79 A.

Zaliczenie do wysługi lat zaborczej służby samorządowej lub pracy zawodowej, dokonane przez władzę przełożoną względnie naczelną danego funkcjonarjusza, i przyznanie na tej podstawie dodatku za wysługę lat nie jest równoznaczne z zaliczeniem przez Komisję weryfikacyjną, warunkującem doliczenie takiej służby lub pracy zawodowej do wysługi emerytalnej w myśl art. 97 ustawy emerytalnej z 11 grudnia 1923 poz. 46/1924 Dz. Ust.

(Wyrok z 21 maja 1929 l. rej. 2176/27)

Nr. 81 A.

Przepis art. 2 ustawy z 1 sierpnia 1923 poz. 719 Dz. Ust., zezwalający Radzie Ministrów na dokonywanie zmian granic gmin miejskich przez przyłączenie gmin podmiejskich, graniczących bezpośrednio z miastami, nie wyklucza przyłączenia do miasta gminy wiejskiej, która przez równoczesne przyłączenie do tegoż miasta innej gminy zyskuje bezpośrednią łączność terytorjalną z danem miastem.

(Wyrok z 27 maja 1929 r. l. rej. 1866/26).

Nr. 90 A.

Wydział powiatowy, działający przy zatwierdzaniu statutów podatkowych gminnych jako władza nadzorcza I instancji, nie jest legitymowany do wnoszenia skargi do N. T. A. na orzeczenie Wojewody, występującego w charakterze władzy nadzorczej II instancji.

(Wyrok z 24 czerwca 1929 l. rej. 1481/27).

Nr. 9 A.

Zwinięcie siedziby, o którem mowa w art. 4 § 2 ustęp 1 Konwencji Wiedeńskiej o obywatelstwie i opcji poz. 148/1925 Dz. Ust., następuje w wy-

padkach, w których dana osoba nie ma własnego mieszkania, lecz korzysta z mieszkania osób innych,—przez zaniechanie tego korzystania dla potrzeb osobistych.

(Wyrok z 26 czerwca 1929 l. rej. 687/27).

Nr. 99 A.

1) Pozwolenie przemysłowe na budowę młyna wodnego, nie normujące prawa użytkowania wody, nie może być uznane za specjalny tytuł prawny w rozumieniu ustępu pierwszego art. 252 ustawy wodnej.

2) Czas trwania prawa użytkowania wody, stwierdzonego na zasadzie ustępu drugiego art. 252 ustawy wodnej, jest określony w samym tym przepisie, a wobec tego nie jest dopuszczalne ograniczenie tego prawa orzeczeniem władzy na pewien czasokres.

(Wyrok z 13 września 1929 l. rej. 2890/27).

Nr. 102 A.

1) Sama tylko służba w charakterze pruskiego referendarza sądowego, bez późniejszego zajmowania w państwie pruskiem stanowiska bezpośredniego urzędnika państwowego, nie dawała praw emerytalnych.

2) Służba na stanowisku asystenta biurowego w Zakładzie Rzeszy Niemieckiej dla ubezpieczenia funkcjonarjuszów prywatnych nie dawała praw emerytalnych, przysługujących bezpośrednim urzędnikom państwowym.

3) Zaliczenie do wysługi emerytalnej służby w charakterze pracownika Pruskiej Izby Rzemieślniczej zależało od łaski królewskiej.

(Wyrok z 17 września 1929 l. rej. 2906/27).

Nr. 103 A.

Zachowanie urządzonego mieszkania przemawia przeciw przyjęciu, że siedziba została zwinięta w rozumieniu § 2 art. 4 Konw. Wiedeńskiej (poz. 148/1925 Dz. Ust.).

(Wyrok z 18 września 1929 l. rej. 332/27).

Nr. 108 A.

Rada Narodowa Księstwa Cieszyńskiego miała pełną władzę ustawodawczą.

(Wyrok z 2 października 1929 l. rej. 68/27).

Nr. 109 A.

Obowiązany do służby wojskowej nie może domagać się po upływie roku kalendarzowego, w którym kończy 23 lat życia, ulgi 5-miesięcznej służby wojskowej w myśl art. 60 ust. 2 ustawy z 23 maja 1924 poz. 458/1928 Dz. Ust., o ile nie zachodzi wypadek opóźnionego stawiennictwa, przewidziany w ustępie 3 art. 60 pow. ustawy.

(Wyrok z 4 października 1929 l. rej. 1033/27).

VI.

Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

298.

Okólnik Nr. 189

z dnia 4 listopada 1931 r.

(AP. 5409/2) w sprawie interpretacji przepisów rozporządzenia z 20.VI.1931 r. o opłatach za paszporty zagraniczne.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przesyła odpis okólnika Min. Skarbu z dnia 14.X.1931 r. D. V. 17868/1/31, w sprawie interpretacji § 4 p. 1 e) rozporządzenia Min. Skarbu w porozumieniu z Min. Spraw Wewnętrznych z dnia 20.VI.1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 460) — do wiadomości i stosownego przestrzegania.

MINISTERSTWO SKARBU
Nr. D. V. 17868/1/31
Warszawa,
dnia 14 października 1931 r.

Do

wszystkich Izb Skarbowych (Wydz. V) oraz do Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy).

Wślad okólnika z dnia 18 czerwca 1931 r. L. D. V. 4319/7/31 Ministerstwo Skarbu — celem ustalenia jednolitej interpretacji ustępu „i t. p." § 4 p. l-e rozporządzenia z dnia 20 czerwca 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 460)— wyjaśnia, iż poza wymienionemi w tym punkcie wyraźnie celami wyjazdów zagranicę, przy których ulgowe opłaty od paszportów mogą być stosowane tylko na podstawie zaświadczeń Ministerstwa Skarbu (uczestniczenia w zebraniach międzynarodowych, zawodach sportowych, zjazdach naukowych), zezwolenia Ministerstwa Skarbu wymagają również wyjazdy zagranicę za ulgowemi względnie bezpłatnemi paszportami w celach: turystyczno-wycieczkowych, reprezentacyjno-propagandowych, uczestniczenia w pielgrzymkach, zwiedzania wystaw i urządzeń zagranicznych. W tych więc wypadkach, jako zastrzeżonych decyzji Ministerstwa Skarbu, ulgowe względnie bezpłatne paszporty nie mogą być wystawiane na podstawie łącznej decyzji wojewody (Komisarza Rządu) i Prezesa Izby Skar-

bowej w trybie § 8 powołanego rozporządzenia a jedynie na podstawie zaświadczeń Ministerstwa Skarbu.

Zarazem mając na względzie konieczność jak najdalej posuniętej ostrożności w stosowaniu ulg paszportowych w obecnej sytuacji gospodarczej, uzasadniającej ograniczenie do minimum wyjazdów zagranicę za ulgowemi paszportami celem przeciwdziałania odpływowi pieniądza, Ministerstwo Skarbu poleca bezzwłocznie przypomnieć urzędom skarbowym podane w okólniku z dnia 11 lutego 1930 r. L. D. V. 1253/7/30 normy dochodu (roczny dochód dla osób samotnych 7.200 zł., dla osób utrzymujących rodzinę 9 600 zł.) lub majątku 30.000 zł., jako maksymalne granice, powyżej których osoby, ubiegające się o ulgowe paszporty na wyjazd zagranicę w celach wymienionych w § 4 p. l-c. i w § 5 p. 1 obecnie obowiązującego rozporządzenia z dnia 20 czerwca 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 460), należy traktować za zamożne.

299.

Okólnik Nr. 190

z dnia 3 listopada 1931 r.

(OB 5230/2) o opłatach na rzecz bezrobotnych w rachunkach kosztów podróży służbowych.

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu m. st. Warszawy i Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach.

Okólnikiem z 26.X. r. b. Nr. D. III. 2455/I/31 Ministerstwo Skarbu wyjaśniło, że ceny biletów kolejowych, podawane przez funkcjonarjuszów państwowych w rachunkach kosztów podróży służbowych podlegają zwrotowi łącznie z opłatą, pobieraną przez kasy kolejowe na rzecz bezrobotnych.

Opłata ta bowiem jest przymusowa (niedobrowolna) i jako taka stanowi zwiększenie ceny biletu kolejowego, podlegającej zwrotowi.

300.

Okólnik Nr. 191

z dnia 5 listopada 1931 r.

(AP. 5024/5) w sprawie zaświadczeń podatkowych od emigrantów.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Uzupełniając okólnik Nr. 24 z dnia 26.I. 1927 r. Nr. AP. 6678/26 (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1041, poz. 29) Ministerstwo Spraw Wewnętrznych po porozumieniu z Min. Skarbu zawiadamia Panów Wojewodów (P. Komisarza Rządu) że wobec pominięcia w § 2 p. 2 rozporządzenia Min. Skarbu z dn. 20.VI.1931 (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 460) obowiązku przedstawiania przez emigrantów zaświadczeń o niezaleganiu z podatkami, — nie należy obecnie żądać od nich takich zaświadczeń.

Powyższe odnosi się zarówno do emigrantów kontynentalnych jak i zamorskich.

W związku z tem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi Pana Wojewodę (P. Komisarza Rządu) o wydanie podległym władzom stosownych zarządzeń.

301.

Okólnik Nr. 192

z dnia 4 listopada 1931 r.

(AC. 230/20.) o obrocie prawnym polsko-niemieckim w sprawach rekwizycji aktów stanu cywilnego.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Praktyka wykazała, że władze administracji ogólnej nie wszędzie jednolicie interpretują przepisy polsko-niemieckiego układu z dnia 5 marca 1924 r. o obrocie prawnym (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 217 z r. 1926) w szczególności zaś przepisy pomieszczone w jego rozdziale trzecim i czwartym, traktującym o uwierzytelnieniu (legalizacji) dokumentów oraz o wyciągach z ksiąg stanu cywilnego.

W celu zapobieżenia temu stanowi rzeczy, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Zagranicznych ustaliło wyłożone poniżej podstawowe zasady wykładni omawianych przepisów i prosi P. Wojewodę (P. Komisarza Rządu) o podanie tych wytycznych do wiadomości i ścisłego przestrzegania podległym władzom powiatowej administracji ogólnej.

I. Wnioski władz.

Wnioski o dostarczenie metryk wystosowują władze niemieckie wprost do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych (art. 19 pkt. 2 cyt. układu).

Wnioski władz niemieckich (za wyjątkiem wniosków konsulów niemieckich w Polsce — p. pkt. IV niniejszego okólnika) skierowane bezpośrednio do władz administracji ogólnej bądź też do podległych im urzędów stanu cywilnego — ulegają zwrotowi wnioskodawcom z nadmienieniem, że rekwizycja nie może być wykonana z powodu ominięcia drogi przepisanej tylko co cyt. postanowieniem.

W kwestji języka przysługuje władzom niemieckim prawo redagowania wniosków w języku niemieckim.

Jeżeli w piśmie wzywającej władzy niemieckiej nie zaznaczono wyraźnie, że wniosek podano w interesie urzędowym, do wniosku takiego pod względem opłat mają analogiczne zastosowanie zasady obowiązujące przy wnioskach osób prywatnych, wyłuszczone w ustępie 4 pkt. II niniejszego okólnika.

Naodwrót władze polskie wystosowują odezwy swe do jednej z najwyższych władz niemieckich, powołanych w myśl ustaw krajowych do prowadzenia rejestrów stanu cywilnego w Rzeszy Niemieckiej.*

Wykaz tych władz pomieszczony jest w okólniku Ministerstwa Sprawiedliwości Nr. 1528 J. U./30, ogłoszonym w Dz. Urz. Min. Spr. Wewn. Nr. 8 z 1930 r.

Językiem, w jakim winny opiewać omawiane wnioski jest język polski.

II. Podania osób prywatnych.

Podania osób prywatnych, pochodzące z obszarów Rzeszy Niemieckiej mogą być kierowane bezpośrednio do właściwej polskiej władzy rejestrowej (art. 19 pkt. 3 cyt. układu).

Wnioski te opiewać winny obowiązkowo w języku polskim.

Wnioski sformułowane w języku niemieckim ulegają zwrotowi bez załatwienia.

Jeżeli do podania nie dołączono należnej opłaty, bądź jeżeli opłata ta jest niedostateczna, bądź też jeżeli nie zostało dołączone świadectwo ubóstwa, należy po uprzedniem stwierdzeniu, że prośbie petenta może być uczynionem zadość, wezwać go do nadesłania właściwej opłaty, przyczem do obrachunku kosztów wliczyć należy opłaty pocztowe.

Z chwilą otrzymania należności, żądany dokument przesyła się bezpośrednio petentowi. Korzystanie w omawianych wypadkach z pośrednictwa polskich urzędów konsularnych w żadnym razie nie jest dopuszczalne.

III. Legalizacja wydobywanych dokumentów.

Wydobyte metryki, zarówno w wypadkach omawianych w pkt. I jak II niniejszego okólnika podlegają legalizacji wyłącznie na żądanie stron.

Zarządzanie legalizacji z urzędu jest niedopuszczalne.

IV. Wnioski konsulów.

Przewidziany w art. 19 cyt. układu polsko-niemieckiego, a tylko co omówiony tryb postępowania przy wydobywaniu metryk, mając na celu ułatwienie obrotu w dziedzinie rekwizycji aktów stanu cywilnego między Rzecząpospolitą Polską i Rzeszą Niemiecką, nie wyklucza jako taki rekwirowania metryk w drodze dyplomatycznej bądź konsularnej.

Odpowiednie więc wnioski konsulów niemieckich w Polsce, wystosowywane zgodnie z rozdziałem II okólnika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 66 z dn. 25 kwietnia 1931 r. o korespondencji zagranicznej władz administracji ogólnej i władz samorządowych (Dz Urz. Min. Spr. Wewn. Nr. 3, poz. 107) — bezpośrednio do właściwej, a w powołanym okólniku wymienionej władzy — winny zatem być respektowane narówni z wnioskami, o jakich mowa w pkt. I niniejszego okólnika, jako rekwizycje oparte na specjalnych uprawnieniach, a mianowicie na uprawnieniach przysługujących konsulom z tytułu udzielonego im exequatur.

Różnica w traktowaniu omawianych wniosków konsularnych polegałaby więc tylko na tem, że odmiennie od wniosków niemieckich władz krajowych obowiązkowo winny one opiewać w języku polskim.

Ujawnionych natomiast w niektórych wypadkach praktyk domagania się w tego rodzaju sprawach od konsulów niemieckich wylegitymowania się pełnomocnictwami osób bezpośrednio zainteresowanych, należy bezwzględnie zaniechać, jako prawnie nieuzasadnionych.

Pod względem opłat, rekwizycje dokonywane na podstawie takich wniosków konsularnych, podlegają ogólnym zasadom t. zn. wtedy jedynie wolne są od opłat, gdy wnioski podano w interesie urzędowym lub też zaznaczono, że osoba, dla której wyciąg ten jest potrzebny, nie może uiścić opłaty stemplowej z powodu ubóstwa.

302.

Okólnik 193

z dnia 7 listopada 1931 r.

(OP. 19726/I) o przechodzeniu oficerów z czynnej służby wojskowej do państwowej służby cywilnej.

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu w Warszawie, Komendanta Głównego Policji Państwowej, Dyrektora Głównego Urzędu Statystycznego i Dowódcy Korpusu Ochrony Pogranicza.

Brak ogólnych norm, określających sposób postępowania przy przechodzeniu zawodowych oficerów z czynnej służby wojskowej do państwowej służby cywilnej w innych działach zarządu państwowego powoduje znaczne trudności i zamieszanie w administracji wojskowej. Wobec tego P. Prezes Rady Ministrów okolnikiem Nr. 75 z dnia 2 listopada 1931 r. (L. 12430/I.Og.) ustalił w tej sprawie zasady następujące:

1) W razie zamiaru przyjęcia do państwowej służby cywilnej zawodowego oficera w czynnej służbie winno Ministerstwo przysłać do Prezydjum Rady Ministrów odpowiedni wniosek, z oznaczeniem osoby kandydata, stanowiska,

na które ma być mianowany, przewidywanego czasu trwania praktyki oraz z wyjaśnieniem, jakie okoliczności kwalifikują go specjalnie na dane stanowisko. Przysyłając wniosek winno Ministerstwo liczyć się z tem, że bezpośrednio po odbyciu niezbędnej praktyki i ewentualnem przeniesieniu oficera do rezerwy armji należy go zamianować urzędnikiem stałym, aby nie utracił praw emerytalnych, które miał zapewnione w czynnej służbie wojskowej.

2) W razie uznania wniosku za uzasadniony przesyła go Prezydjum Rady Ministrów do Ministerstwa Spraw Wojskowych, które na tej podstawie decyduje o przydzieleniu oficera do odpowiedniego działu zarządu państwowego zasadniczo na okres czasu, nieprzekraczający 6 miesięcy. W wyjątkowych wypadkach konieczności przedłużenia praktyki ponad powyższy okres może oficer otrzymać bezpłatny urlop na okres czasu, nieprzekraczający dalszych 6 miesięcy.

3) Przed upływem czasu, na który oficer został przydzielony, właściwa władza naczelna zawiadamia Ministerstwo Spraw Wojskowych, czy i z jakim dniem oficer zostanie zamianowany urzędnikiem stałym. Do zawiadomienia dołączyć należy prośbę oficera o przeniesienie go do rezerwy armji, które następuje z dniem poprzedzającym nominację. Po przeniesieniu do rezerwy armji władza nie może odmówić bezzwłocznego zamianowania oficera urzędnikiem stałym.

W razie odstąpienia od zamiaru zamianowania oficera urzędnikiem, przed przeniesieniem go do rezerwy armji, właściwa władza naczelna oddaje go bezzwłocznie do dyspozycji Ministra Spraw Wojskowych.

4) Uposażenie przydzielonego oficera jest w całości refundowane na rzecz Ministerstwa Spraw Wojskowych.

5) Zarządzenie powyższe nie dotyczy:

a) oficerów, powołanych na stanowiska ministrów, podsekretarzy stanu i wojewodów, których stosunek do wojska zostanie każdorazowo uregulowany osobnem zarządzeniem;

b) oficerów, wyznaczonych czasowo przez Ministra Spraw Wojskowych do dyspozycji Prezesa Rady Ministrów, lub poszczególnych Ministrów na podstawie osobnego wniosku i porozumienia, przyczem stosunek służbowy oficera nie ulega żadnej zmianie;

c) oficerów, zajmujących ustalone w organizacji danej władzy stanowiska w samodzielnych wydziałach lub referatach wojskowych (Straży granicznej).

6) W wykonaniu niniejszego zarządzenia przesłać należy do Prezydjum Rady Ministrów w terminie miesięcznym (P. P. Wojewodowie i P. Komisarz Rządu w Warszawie — do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych względnie innych Ministerstw — niezzwłocznie) wnioski o zamianowanie urzędnikami stałymi oficerów, którzy obecnie bądź to są przydzieleni do służby w poszczególnych działach zarządu państwowego, bądź też pozostając w stanie nieczynnym (jako oficerowie), zostali zamianowani urzędnikami prowizorycznymi. Do wniosków dołączyć należy prośby oficerów, którzy mają być mianowani, o przeniesienie do rezerwy armji.

303.

Okólnik Nr. 194

z dnia 9 listopada 1931 r.

(Z. U. 1140/31) w sprawie trybu postępowania przy dochodzeniu kosztów leczenia w szpitalach publicznych na obszarze b. zaboru rosyjskiego.

Do

P. P. Wojewodów: w Białymstoku, Brześciu n/B, Kielcach, Lublinie, Łodzi, Łucku, Nowogródku, Warszawie, Wilnie oraz P. Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W związku z przepisami art. 11, 33 i 36 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o zakładach leczniczych z dnia 22.III.1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 382), § 19 rozporządzenia z dnia 14.II.1931 o zakładach leczniczych (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 195), ustawy z dn. 29.III. 1926 r. o pokrywaniu kosztów leczenia ubogich chorych w szpitalach publicznych na obszarze b. zaboru rosyjskiego (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 214) oraz rozporządzenia wykonawczego do powyższej ustawy z dnia 9.IX.1927 (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 861) w brzmieniu, nadanem mu rozporządzeniem z dnia 14.II.1931 (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 196), ustanawiam następujący tryb postępowania przy dochodzeniu kosztów leczenia w szpitalach publicznych na obszarze b. zaboru rosyjskiego.[1])

---

[1]) W niniejszym okólniku użyto następujących skrótów:

1) ust. o k. l. — ustawa z dn. 29.III.1926 o pokrywaniu kosztów leczenia ubogich w szpitalach publicznych na obszarze b. zaboru rosyjskiego (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 214); 2) rozp. wyk. o k. l. — rozporządzenie wykonawcze do ustawy, wymienionej pod 1) z dn. 9.IX.1927 (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 861) w brzmieniu ustalonem rozp. Min. Spraw Wewn. z dn. 14.II.1931 (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 196); 3) rozp. o zakł. leczn. — rozporządzenie Prezydenta R. P. z dn. 22.III 1928 o zakładach leczniczych (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 382); 4) rozp. wyk. o zakł. leczn. — rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia wymienionego pod 3) t. j. rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 14 II 1931 r. o zakładach leczniczych (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 195); 5) post. adm. — rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 22.III.1928 o postępowaniu administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341); 6) post. przym. — rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 22.III.1928 o postępowaniu przymusowem w administracji (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 342); 7) rozp. org. — rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19.I.1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86).

Wstępne postępowanie szpitali publicznych.

W myśl art. 32 rozporządzenia o zakładach leczniczych koszty leczenia winny być z reguły opłacone zgóry. Nadto już przy przyjęciu chorego winny być przedstawione szpitalom w myśl art. 34 rozp. o zakł. leczn. dokumenty osobiste chorego, tak, że w przeważnej liczbie wypadków ustalenie osoby, obowiązanej do pokrycia kosztów leczenia — o ile nie zostały one pokryte zgóry — nie powinno nastręczać trudności.

W wypadkach natomiast, w których szpital przyjął chorego bez potrzebnych dokumentów, gdyż przyjęcie chorego nie mogło doznać zwłoki, rzeczą szpitala będzie bezzwłocznie po przyjęciu chorego dążyć do ustalenia w drodze odpowiedniej korespondencji, czy leczony będzie mógł sam koszty te ponieść, względnie czy i kto będzie obowiązany do ich zapłacenia. W chwili więc płatności rachunku (ustęp 1 art. 33 rozp. o zakł. leczn.) szpital powinien rozporządzać dokładnemi wiadomościami, kto jest obowiązany do ponoszenia kosztów leczenia, a w szczególności, czy osobą tą będzie sam leczony, czy osoba, która przy przyjęciu chorego do szpitala wystawiła odpowiednie pisemne zobowiązanie, czy osoba, obowiązana do alimentacji chorego (zobacz załącznik do niniejszego okólnika), czy odpowiednia instytucja, jak np. kasa chorych, pomoc lekarska dla funkcjonarjuszów państwowych, czy gmina za ubogiego, czy wreszcie inna osoba lub instytucja.

Im dokładniej będzie zbadane, kto jest obowiązany do zapłacenia kosztów leczenia, tem rzadsze będą wypadki wnoszenia zarzutów przeciw rachunkowi szpitala, a co za tem idzie, tem prędzej szpital będzie mógł zrealizować swoją pretensję z tytułu kosztów leczenia.

Jeśli koszty leczenia nie zostały w terminie płatności uiszczone, szpital wysyła do zobowiązanego odpowiedni nakaz płatniczy, przyczem należy odróżnić:

I) dochodzenie kosztów leczenia w szpitalach publicznych od osób fizycznych i instytucyj prywatnych, oraz

II) dochodzenie tych kosztów od instytucyj prawa publicznego, jak np. związków komunalnych, instytucyj ubezpieczeń społecznych oraz Skarbu Państwa.

I. Dochodzenie kosztów leczenia w szpitalach publicznych od osób fizycznych i instytucyj prywatnych.

A) Wysyłanie rachunków w formie nakazów płatniczych (wykazów zaległości).

Do osoby lub instytucji prywatnej, którą szpital uważa za zobowiązaną do ponoszenia kosztów leczenia na podstawie posiadanych dokumentów, względnie przeprowadzonych uprzednio dochodzeń, wysyła szpital nakaz płatniczy, w którym winna być wskazana osoba leczona, liczba dni leczenia, taksa dzienna, ogólna suma należności, z jakiego tytułu szpital uważa daną osobę względnie instytucję za zobowiązaną do ponoszenia kosztów leczenia (obowiązek leczonego nie wymaga w zasadzie bliższego uzasadnienia), wezwanie do zapłacenia określonej kwoty w przeciągu dni 14-tu, lub też zgłoszenia w tym terminie zarzutów do szpitala, oraz pouczenie, iż w razie niezapłacenia należności ani niezgłoszenia zarzutów w terminie, rachunek zostanie przekazany właściwej władzy do egzekucji.

Nakaz płatniczy powinien być doręczony za dowodem doręczenia.

Jeśli wezwany w terminie 14-dniowym należnej sumy nie zapłaci, ani nie zgłosi zarzutów, szpital postępuje według wskazówek, zawartych niżej pod C).

W razie zgłoszenia zarzutów, szpital rozpatrzy te zarzuty, a o ile uważa je za uzasadnione, albo zmieni swój nakaz (wykaz zaległości) i zarządzi doręczenie go powtórnie tej samej osobie, albo też skieruje go do nowoujawnionej osoby, zobowiązanej do ponoszenia tych kosztów, lub też do właściwego związku komunalnego.

W razie wniesienia zarzutów, których szpital nie uważa za uzasadnione, względnie które wymagają rozstrzygnięcia w drodze odpowiedniego orzeczenia, szpital przesyła te zarzuty wraz z odpisem wysłanego nakazu płatniczego, dowodem doręczenia tego nakazu, posiadanemi dokumentami i korespondencją, dotyczącą ustalania obowiązanego do zapłaty, do jednej z władz, wskazanych niżej w dziale B, udzielając nadto wyjaśnień w sprawie, jakie szpital uzna za wskazane.

B) Rozstrzyganie zarzutów, zgłoszonych przeciw rachunkowi szpitala publicznego.

1) Zasady ogólne.

Orzekanie w sprawie pokrywania kosztów leczenia w szpitalu publicznym przez wszystkie osoby, pociągane do ich ponoszenia, należy do zakresu działania powiatowych władz administracji ogólnej w pierwszej instancji, a Wojewodów (Komisarza Rządu) w drugiej instancji; władze te orzekają na podstawie art. 2, pkt. 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13.XI.1919 Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 489, rozciągniętego rozporządzeniami Rady Ministrów z dnia 31.X 1921 (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 693) oraz z dnia 7.IX.1922 (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 726) na obszar województw wschodnich, a miejscową ich właściwość określa się w myśl art. 3, pkt. c post. adm.

Powyższe władze orzekają o takich zarzutach przeciw nakazom płatniczym (wykazom zaległości) wszystkich szpitali publicznych, które traktowane są, jako zarzuty *braku obowiązku* do pokrycia kosztów leczenia, wykazanych w nakazie.

Do rozstrzygania niektórych zarzutów są jednak powołane inne władze na podstawie specjalnych przepisów art. 3 ust. o k. l., dotyczących orzecznictwa w sprawie ubóstwa.

W szczególności — zgłoszone przeciw nakazowi płatniczemu zarzuty ubóstwa leczonego i jego krewnych w linji wstępnej i zstępnej, względnie identyczne zarzuty braku obowiązku tych samych osób do ponoszenia wykazanych w nakazie kosztów leczenia z powodu ubóstwa wezwanego do zapłaty lub zamożności leczonego — rozstrzygają w myśl art. 3 ust. o k. l. władze, wskazane niżej pod 2. Jako zarzuty braku obowiązku do pokrycia wykazanych w nakazie kosztów leczenia, rozstrzygane przez władze, wskazane w 1-ym ustępie niniejszego działu, traktuje się natomiast wszystkie inne zarzuty, zgłoszone przeciw nakazowi szpitala przez leczonego i jego krewnych w linji wstępnej i zstępnej, oprócz zarzutu ubóstwa lub braku obowiązku z powodu ubóstwa — chyba, że zgłoszono go wraz z temi innemi zarzutami, — jako też wszelkie zarzuty (także z tytułu ubóstwa) innych osób lub instytucyj prywatnych.

Orzeczenia władz administracyjnych o ponoszeniu kosztów leczenia, wydane w postępowaniu administracyjnem, nie przesądzają i nie naruszają praw osób, od których koszty te ściągnięto, do dochodzenia tychże należności od osób trzecich na zwykłej drodze prawa na podstawie ustaw cywilnych.

O ile w przypadkach, *nieobjętych art. 3 ust. o k. l.*, kwestje z zakresu prawa prywatnego przedstawiają się w powyższem postępowaniu administracyjnem, jako pytania wstępne, władza rozstrzygająca orzeka o nich w myśl ustępu 1 art. 74 post. adm., a o ile powyższe kwestje są już przedmiotem sporu sądowego w chwili wszczęcia dochodzeń i postępowania władz administracyjnych, władze te winny postąpić zgodnie z art. 74, ustęp 2 post. adm.

Do ściągania kosztów leczenia w szpitalach komunalnych i innych nie państwowych szpitalach publicznych mają zastosowanie przepisy o ściąganiu danin komunalnych (art. 55 ustawy z dnia 11.VIII 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747 i instrukcja Ministerstwa Skarbu z 17.V 1926 r. — Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 15, poz. 168, uzupełniona zarządzeniem z dn. 10.III 1927 r. Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 36, poz. 378), przepisy o wymiarze danin komunalnych nie mają jednak zastosowania przy orzekaniu o kosztach leczenia w tych szpitalach.

2) Władze, powołane do rozstrzygania zarzutów ubóstwa leczonego i jego krewnych w linji wstępnej i zstępnej oraz identycznego zarzutu braku obowiązku do ponoszenia kosztów leczenia z powodu ubóstwa tych samych osób.

a) Władze I instancji:

władze gminne lub wydziały powiatowe, wskazane w § 13 rozp. wyk. o k. l., orzekają w pierwszej instancji w poruczonym zakresie działania w myśl art. 3 ust. o k. l. o ubóstwie, t. j. niemożności lub możności pokrycia kosztów leczenia w szpitalu publicznym przez leczonego i jego krewnych w linji wstępnej i zstępnej.

b) Władze II instancji:

władzami odwoławczemi w powyższym zakresie są państwowe (rządowe) władze przełożone organów komunalnych, wskazanych wyżej pod a), względnie władze nadzorcze nad niemi w zakresie agend rządowych (poruczonych).

W szczególności władzą przełożoną gmin i miast w zakresie administracji państwowej, t. j. w poruczonym zakresie działania jest starosta w myśl art. 4 rozporządzenia z dnia 13.XI 1919 r. (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 489), rozciągniętego na obszar województw wschodnich wyżej powołanemi rozporządzeniami Rady Ministrów, niezależnie od tego, czy chodzi o miasto wydzielone lub niewydzielone z powiatu, nie odnosi się to jednak do miasta st. Warszawy, w którem organizację władz regulują oddzielne przepisy.

Odwołanie przeciw orzeczeniom powiatowych związków komunalnych o ubóstwie chorych rozstrzyga wojewoda, a to w myśl ust. 2 art. 31 rozp. org. i stosownie do postanowień, zawartych w art. 17 i 19 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13.XI 1919 r. Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 490.

Odwołania od wydanych w I instancji orzeczeń Magistratu m. Warszawy o ubóstwie rozstrzyga Komisarz Rządu na m. st. Warszawę stosownie do postanowień art. 31 i ust. 1 art. 86 rozp. org.; przepisy art. 90 rozp. org. nie mają w tych przypadkach analogicznego zastosowania, gdyż spraw ubóstwa chorych, jako załatwianych z reguły w I instancji przez władze gminne, nie uważa się za „sprawy, załatwiane w instancji powiatowej", są one bowiem niżej poziomu tych ostatnich spraw.

C) Wykonalność nakazów płatniczych i przekazanie ich do egzekucji.

1) Stwierdzenie wykonalności nakazów płatniczych szpitali publicznych.

Nakazy płatnicze (wykazy zaległości) ze szpitali publicznych, skierowane do jakichkolwiek osób lub instytucyj, stają się wykonalne w myśl § 19 rozp. wyk. o zakł. leczn., stanowiąc tytuły egzekucyjne w myśl ust. 1 art. 25 post. przym. względnie § 5 instrukcji Ministerstwa Skarbu z dnia 17.V 1926 r. Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 15, poz. 168 i mogą być przekazane do egzekucji, gdy osoby lub instytucje, wezwane do zwrotu kosztów leczenia, w przeciągu dni 14-tu, mimo odpowiedniego pouczenia w rachunku, nie zgłosiły przeciw niemu w przepisanym terminie zarzutów, albo też gdy zgłoszone zarzuty zostały rozstrzygnięte odmownie, a odnośna decyzja stała się wykonalna w myśl art. 87 post. adm.

W przypadkach, gdy nakaz płatniczy szpitala publicznego staje się w myśl powyższego wykonalny, szpital publiczny uprawniony jest do stwierdzenia jego wykonalności, t. j. do stwierdzenia, że należność dojrzała prawnie do egzekucji.

Szpitale państwowe oraz niepaństwowe i niekomunalne szpitale publiczne stwierdzają na nakazie płatniczym we własnym zakresie działania, iż należność dojrzała prawnie do egzekucji; w szpitalach komunalnych stwierdzenie na nakazie płatniczym, że należność dojrzała prawnie do egzekucji, należy do zakresu działania związku komunalnego, który jest właścicielem względnie zarządza szpitalem, albo też do funkcjonarjusza szpitala, upoważnionego przez ten związek do powyższego stwierdzenia w zastępstwie związku komunalnego.

2) Przekazanie do egzekucji wykonalnych nakazów płatniczych państwowych szpitali publicznych.

Tytułem egzekucyjnym przy ściąganiu kosztów leczenia w szpitalach publicznych;

a) nakaz płatniczy szpitala publicznego, t. j. odpis rachunku, wystosowanego do płatnika, zaopatrzony stwierdzeniem, że należność dojrzała prawnie do egzekucji,

b) wykonalne w myśl art. 87 post. adm. orzeczenia właściwych władz administracyjnych w przedmiocie obowiązku ponoszenia kosztów leczenia.

Szpital winien przesłać powiatowej władzy administracji ogólnej, jako władzy egzekucyjnej, tytuł egzekucyjny wraz z dowodem doręczenia oraz pismo, stwierdzające, że nakaz płatniczy jest wykonalny (wobec niezgłoszenia zarzutów względnie wobec rozstrzygnięcia ich przez właściwe władze) oraz, że nie został w terminie zapłacony.

Władza egzekucyjna zarządza egzekucję, umieszczając zarazem na nakazie płatniczym — o ile nakaz ten jest tytułem egzekucyjnym — klauzulę egzekucyjną z art. 25, ust. 2 post. przym.

3) Przykazanie do egzekucji wykonalnych nakazów płatniczych szpitali komunalnych i innych niepaństwowych szpitali publicznych.

Przekazanie do egzekucji władzom gminnym, wskazanym w powołanym § 19, wykonalnych nakazów płatniczych niepaństwowych szpitali publicznych następuje w sposób, wskazany wyżej pod 2), jednak bez potrzeby uzyskania klauzuli egzekucyjnej, przewidzianej w art. 25, ust. 2 post. przym., która nie ma zastosowania przy ściąganiu danin komunalnych.

D) Postępowanie egzekucyjne.

Egzekucja wykonalnych w myśl § 19 rozp. wyk. o zakł. leczn. nakazów płatniczych państwowych szpitali publicznych następuje na podstawie przepisów. post. przym.

Egzekucję wykonywa się według przepisów post. przym. także w tym przypadku, gdy koszty leczenia w szpitalach państwowych zostały pokryte zaliczkowo przez powiatowe związki komunalne w myśl postanowień rozporządzenia z dnia 29.II 1924 (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 241) oraz § 16 rozp. wyk. o k. 1, a powyższe związki komunalne ściągają je następnie w drodze regresu według powołanych przepisów od leczonego, lub od innych płatników.

Egzekucję wykonalnych w myśl § 19 rozp. wyk. o zakł. leczn. nakazów płatniczych niepaństwowych szpitali publicznych przeprowadzają władze komunalne, określone w powołanym § 19, na podstawie przepisów o ściąganiu danin komunalnych.

Przepisy art. 33 rozp. o zakł. leczn. i § 19 rozp. wyk. o zakł. leczn. zobowiązują związki komunalne do przeprowadzenia, t. j. do zarządzenia i wykonania egzekucji zaległych kosztów leczenia w szpitalach, stanowiących własność innych związków komunalnych, lub w niepaństwowych i niekomunalnych szpitalach publicznych.

Na pokrycie kosztów tej egzekucji dotyczące związki komunalne mogą ściągnąć i zatrzymać koszty egzekucyjne, przypadające w myśl art. 7 ustawy z dnia 31.VII 1924 r. o pobieraniu od zaległości w podatkach bezpośrednich oraz w należnościach stemplowych kar za zwłokę, odsetek za odroczenie, tudzież kosztów egzekucyjnych (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. /21) oraz rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17.V 1927 r. w sprawie zmiany art. 2 wyżej powołanej ustawy z dnia 31.VII 1924 (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 401). Przepisy ust. 5 art. 43 ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych z dnia 11.VIII 1923 (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747) nie mają w tym przypadku zastosowania.

II.

Dochodzenie kosztów leczenia w szpitalach publicznych od instytucyj publicznych (Skarbu Państwa. związków komunalnych oraz instytucyj ubezpieczeń społecznych).

Przepisy art. 33, ust. 2 rozp. o zakł. leczn: i § 19 rozp. wyk. o zakł. leczn. nie odnoszą się.

1) do rozrachunków między Skarbem Państwa i szpitalami publicznemi,

2) do rozrachunków między szpitalami, a związkami komunalnemi (zobacz niżej część III niniejszego okólnika),

3) do rozrachunków między szpitalami publicznemi a instytucjami ubezpieczeń społecznych, a to ze względu na postanowienia art. 34 i ust. 1 art. 76 rozp. o zakł. leczn., przyczem zaznacza się, iż do czasu uregulowania rozrachunków między szpitalami publicznemi, a instytucjami ubezpieczeń społecznych w drodze rozporządzenia, zapowiedzianego w powołanych przepisach, szpitale publiczne powinny w dalszym ciągu zwracać się w razie potrzeby do władz nadzorczych instytucyj ubezpieczeń społecznych, względnie powodować rozstrzygnięcie według przepisów art. 76, 83, 85 i 106 ustawy z dnia 19.V 1920 o obowiązkowem ubezpieczeniu na wypadek choroby (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 272).

III.
Dochodzenie kosztów leczenia ubogich od związków komunalnych.

Z uwagi na to, iż w rozwinięciu postanowień art. 36 rozp. o zakł. leczn. nałożenie na związek komunalny obowiązku pokrycia kosztów leczenia w szpitalu publicznym może nastąpić tylko w sposób dotychczasowy, t. j. w drodze orzeczenia (o którem niżej pod A), postanowienia ust. 2 art. 33 rozp. o zakł. leczn. oraz § 19 rozp. wyk. o zakł. leczn. o wykonalności rachunku szpitala publicznego, przeciw któremu nie zgłoszono zarzutów, nie dotyczą związków komunalnych.

A. Orzekanie w sprawie obowiązku pokrywania przez związki kosztów leczenia ubogich w szpitalu publicznym.

Władze, wskazane wyżej w cz. I działu B) pkt. 2 lit. „b" niniejszego okólnika (starosta powiatowy lub grodzki, wojewoda, Komisarz Rządu m. st. Warszawy), powołane są w I instancji do orzekania o obowiązku pokrywania kosztów leczenia ubogich w szpitalu publicznym przez związki komunalne, gdyż wynika to z postanowień art. 3 ust. o. k I.

B. Ściąganie kosztów leczenia ubogich od związków komunalnych.

Celem przymusowego ściągnięcia kosztów leczenia ubogich od związków komunalnych, wydają ich władze nadzorcze odpowiednie zarządzenia na podstawie obowiązujących przepisów prawnych, które—jako przepisy specjalne w tym zakresie—muszą być w pierwszym rzędzie zastosowane.

W razie potrzeby mogą takie koszty leczenia ubogich być ściągnięte według przepisów post. przym.; w tym przypadku władzami egzekucyjnemi są powiatowe władze administracji ogólnej.

IV.
Kliniki.

Postanowienia niniejszego okólnika mają zastosowanie do tych klinik, które mieszczą się w obrębie szpitali publicznych, a wobec tego muszą być uważane w myśl ust. 1 art. 43 rozp o zakł. leczn. za identyczne z powyższemi szpitalami. Do takich klinik mają zastosowanie postanowienia niniejszego okólnika o dochodzeniu kosztów leczenia w państwowych lub w nie państwowych szpitalach publicznych w zależności od tego, czy dotycząca klinika mieści się w państwowym lub w niepaństwowym szpitalu publicznym.

Tryb postępowania przy dochodzeniu kosztów leczenia w samodzielnych klinikach uniwersyteckich zostanie uregulowany oddzielnie.

V.
Poprzednie okólniki.

Wyjaśnienia niniejszego okólnika zmieniają względnie uzupełniają wyjaśnienia okólników Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 5.VII 1928 r. Nr. SF. 2624/1/28 (Zbiór zarządzeń Min. Spraw Wewn., część I, str. 652, poz. 14) oraz Nr. 146 z dn. 9.VIII 1928 Nr. 2624/2/28 (Zbiór zarządzeń Min. Spraw Wewn. część I, str. 652, poz. 15).

Niniejszy okólnik należy podać podległym władzom i szpitalom publicznym do wiadomości i zastosowania.

Załącznik do okólnika Nr. 194.

Obowiązki alimentarne.

W przypadku gdy leczony nie może zapłacić kosztów swojego leczenia, a z dochodzeń wstępnych, przeprowadzonych w myśl art. 34 rozp. o zakł. leczn. wynika, że istnieją inne osoby, które obowiązane są do zwrotu tych kosztów na podstawie przepisów prawa cywilnego — szpital publiczny winien zażądać zwrotu dotyczących kosztów od jednej z tych osób, a w szczególności od tej, która odpowiada przed innemi, t. j. której obowiązek jest bliższy, chyba, że wynik powyższych dochodzeń wyklucza możność zwrotu kosztów leczenia przez tę osobę; w tym ostatnim przypadku szpital powinien skierować rachunek do osoby następnej w kolejności zobowiązanych.

O ile istnieje kilku zobowiązanych, a przepisy prawa cywilnego nie określają kolejności obowiązku tych osób, szpitale winny kierować się w wyborze osoby — do której należy skierować rachunek z żądaniem zwrotu kosztów leczenia — względami słuszności i celowości, przyczem w normalnych przypadkach należy pociągać do zwrotu kosztów leczenia męża chorej przed jej krewnymi; w razie istnienia kilku zobowiązanych w równym stopniu do zwrotu kosztów leczenia, szpital powinien zażądać od każdego z nich części przypadających kosztów leczenia stosownie do ich położenia majątkowego.

Z ważniejszych przepisów alimentarnych przytacza się następujące:

I. B. Król. Kongresowe.

Na podstawie przepisów art. 238 i 240 k. c. p. wzajemny obowiązek alimentarny nałożony jest na krewnych w linji wstępnej i zstępnej; artykuły 239 i 240 k. c. p. ustanawiają także wzajemny obowiązek alimentarny zięciów i synowych w stosunku do rodziców żon i mężów, ale obowiązek ten ustaje, gdy matka męża lub żony weszła w nowe związki małżeńskie, oraz, gdy ten z małżonków, przez którego powinowactwo zaszło i dzieci z ich małżeństwa zrodzone nie żyją.

Według art. 242 k. c. p. obowiązek krewnych jest bliższy, aniżeli powinowatych.

Między krewnymi bliższy jest obowiązek bliższych co do stopnia, a między równie bliskimi co do stopnia bliższy wstępnych, aniżeli zastępnych.

Krewni i powinowaci, dalszy obowiązek mający, wtedy tylko są obowiązani do dawania alimentów, gdy krewni i bliżej zobowiązani nie mogą ich dostarczyć.

Według art. 242 k. c. p. alimenty winny być dostarczone tylko w stosunku do potrzeb osób, mających do nich prawo, i w stosunku do majątku obowiązanych.

Według art. 208 prawa o małżeństwie z dnia 12/24 czerwca 1836 r. w brzmieniu no-

weli do k. c. p. z dnia 1.VII.1921 (Dz. U. R. P. Nr, 64, poz. 397) małżonkowie winni są sobie dostarczyć wzajemnego wsparcia i pomocy.

Mąż jest obowiązany w myśl art. 192 k. c. p. do dostarczania żonie przyzwoitego utrzymania, żona zaś jest obowiązana w myśl art. 201 k. c. p. do przykładania się do wspólnych ciężarów małżeństwa w stosunku swojej i męża możności, a nawet do całkowitego ponoszenia ich, gdyby mąż nie miał majątku ani sposobu zarobkowania.

Powyższe obowiązki nie są „obowiązkami alimentarnemi" w ścisłem tego słowa znaczeniu, lecz wpływają ze stosunków osobistych między małżonkami. Obowiązki alimentarne w ścisłem tego słowa znaczeniu zachodzą między małżonkami tylko w następujących przypadkach.

1) w razie unieważnienia małżeństwa na rzecz potrzebującego małżonka „dobrej wiary" (art. 265 k. c. p.).

2) w razie rozwodu lub seperacji na czas nieograniczony na rzecz potrzebującego małżonka niewinnego (art. 266 i 267 k. c. p.).

Utrzymanie dzieci nieślubnych i matki nieślubnej określa szczegółowo prawo z dnia 13/26 maja 1913 (dodatek do k. c. p.) o zastosowaniu do Król. Polskiego zasad zdania Rady Państwa z dn. 3.VI.1902 o polepszeniu bytu dzieci nieślubnych (Zb. pr. i rozp. Nr. 114/1913, poz. 998).

Osoby trzecie mogą wykonywać prawa dłużników na zasadzie przepisów art. 1166 k. c. p.

II. Województwa Wschodnie.

Obowiązek alimentarny ciąży na dzieciach w stosunku do rodziców względnie dziadków w myśl art. 194 prawa cywilnego ces. ros. (Tom X—cz. I).

Rodzice ponoszą analogicznie solidarną odpowiedzialność za koszty, wyłożone za utrzymanie i leczenie ich małoletnich dzieci (względnie pełnoletnich, lecz dotkniętych wadami umysłu lub ciała i niemogących z tego powodu poradzić sobie w życiu) w myśl przepisów art. 172 prawa cywilnego i to nawet w tym przypadku, gdy w razie oddzielnego pożycia małżonków dzieci pozostają przy jednym z małżonków.

Co do dzieci pełnoletnich, niepodpadających pod kategorję wyżej wymienioną, brak w kodeksie cywilnym przepisu, któryby nakładał wyraźnie obowiązek alimentarny na rodziców, jednak zgodnie z zapatrywaniem komentatorów kodeksu cywilnego i z judykaturą senatu petersburskiego (orzeczenia kas z r. 1908 Nr. 48, 1893 Nr. 106, 1907 Nr. 94) należałoby przyjąć, iż rodzice mają obowiązek alimentarny także w stosunku do pełnoletnich dzieci, o ile te ostatnie popadły w nędzę, względnie nie są w stanie zapracować na swe utrzymanie.

Według orzeczenia kas z r. 1887 Nr. 105 obowiązek alimentarny między krewnymi istnieje tylko w linji prostej i to według ogólnie przyjętego poglądu tylko w stopniu pierwszym.

Można jednak przyjąć, iż ostatnia zasada ta nie obowiązuje — o ile chodzi o koszty leczenia w szpitalu publicznym — gdyż na podstawie postanowień art. 3 ust. o k. l. krewni w linji wstępnej i zstępnej obowiązani są w razie potrzeby do wzajemnego pokrywania tych kosztów—bez względu na stopień pokrewieństwa.

Mąż jest obowiązany do utrzymywania żony w myśl art. 106 prawa cyw., natomiast żona nie ma obowiązku alimentarnego w stosunku do męża; mąż jest wolny od obowiązku alimentarnego, gdy wspólne pożycie stało się dla niego nie do zniesienia z powodu winy żony, co nie dotyczy jednak choroby żony.

Utrzymanie matki nieślubnej i dziecka nieślubnego określa prawo z dnia 3.VI (16.VI) 1902, wcielone do prawa cyw. (Tom X, cz. I), jako art. 132—132[15].

Osoby trzecie (szpitale) mogą one na podstawie judykatury senatu petersburskiego wykorzystać prawa uprawnionych do alimentacji w stosunku do zobowiązanych na podstawie przepisów art. 574 prawa cywilnego.

304.

Okólnik Nr. 195

z dnia 9 listopada 1931 r.

(AC. 14956/I.) w sprawie mechanizacji pracy biur ewidencji ruchu ludności.

Do wszystkich P. P. Wojewodów i P. Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W związku z zapytaniami magistratów niektórych miast oraz opinjami Związku Miast Polskich w Warszawie w sprawie dopuszczalności mechanizacji pracy biur ewidencji ruchu ludności, upoważniam gminy do dokonania takich zmian we wzorze karty rodzinnej (wzór Nr. 7) oraz we wzorach ksiąg kontroli ruchu ludności (wzory NN. 8 i 8a), rejestru domów (wzór Nr. 9) i zawiadomień wzorów A, B, C, D i E, jakie okażą się niezbędne w wypadku organizowania pracy biur ewidencji ruchu ludności systemem mechanicznym.

Zmiany, o których wyżej mowa, mogą być dokonywane w trybie § 46 rozporządzenia Min. Spraw Wewnętrznych o meldunkach i księgach ludności i mogą dotyczyć tylko układu względnie kolejności rubryk. Pomijanie względnie opuszczanie danych, przewidzianych we wspomnianych wzorach *nie jest dopuszczalne.*

Wzór orjentacyjny zmian w karcie rodzinnej załącza się, nadmieniając, że zmianom podlegałyby tylko tytułowa strona tejże karty.

Równocześnie wyrażam swą zgodę na wprowadzenie mechanizacji pracy przy sporządzaniu spisów wyborców do ciał ustawodawczych i samorządowych, o ile ta okoliczność nie pociągnie za sobą konieczności dokonania zmian ordynacji wyborczej, a ograniczy się jedynie do potrzeby zmodyfikowania przepisów wykonawczych.

Ze względu na zbliżające się ku końcowi prace gmin nad zakładaniem rejestrów mieszkańców, a co zatem idzie—wobec konieczności zadecydowania o kierunku organizacji prac biur ewidencji ruchu ludności—zechce Pan Wojewoda (Pan Komisarz Rządu) powiadomić o powyższem zainteresowane gminy.

Wzór orjentacyjny zmian tytułowej strony Karty rodzinnej. Nr. ks. kontr. ruchu ludności. Przyb. do gm.......... opuszcz. gm..........

Mężczyzna Miejsce na klisze [1])	Kobieta Miejsce na klisze
Zmiany i uzupełnienia dat personalnych	
Stan cywilny: data i miejsce sporządzenia odpowiedniego aktu.	
Zawód i stanowisko w zawodzie, stanowiące główne źródło utrzymania	
Dowód osobisty: nazwa dowodu, numer, data i urząd wystawiający.	
Przynależność państwowa: nazwa dowodu, stwierdzającego przynależność państwową, numer, data i urząd wystawiający.	
Prawne miejsce zamieszkania.	
Stosunek do pow. ob. wojskowego.	
D z i e c i	
1 2 3 4	5 6 7 8

Nazwisko	Data urodz.
Imię	Miejsce urodz.
Adres	
Znaki umówione [2]) zawód	
Data zamieszkania. Poprz. m. zamieszkania.	
Wyznanie. Imiona rodziców.	
Stosunek do pow. ob. wojsk.	

[1]) Tekst kliszy
[2]) Znaki umowione dotyczą stanu cywilnego i rubryki; zamieszk. w charakterze..................
[3]) Zapisy pro memoria oznacza się gwiazdką.

VII.
Pisma Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

305.

Pismo AA. 4476/1

z dnia 26 października 1931 r.

o zasięganiu opinji Związku Polskich Zrzeszeń Teatrów Świetlnych o kandydatach na koncesjonarjuszy.

Do
P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zauważyło, że wskazówki pisma okólnego z dnia 29 sierpnia 1930 r. Nr. AA. 1426/2 (Zb. Zarz. Min. Spraw. Wewn. str. 297 poz. 14) nie są w praktyce właściwie stosowane.

W związku z powyższem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w uzupełnieniu wyjaśnia co następuje:

1) Wspomniane pismo okólne dotyczy tylko kinoteatrów *stałych* a nie objazdowych;

2) Opinje Związku Polskich Zrzeszeń Teatrów Swietlnych względnie jego oddziałów odnosić się mają *przedewszystkiem* do kwalifikacyj etyczno-zawodowych kandydatów na koncesjonarjuszy, t. j. winny wskazywać, czy nie zachodzą względy natury etycznej, któreby w pewnym stopniu dyskwalifikowały zdolność petenta do prowadzenia przedsiębiorstwa (np. nieuczciwa konkurencja, podstawienie osoby fikcyjnej jako kandydata na koncesjonarjusza, okoliczności, któreby wskazywały na zamiar oszukańczego bankructwa, manipulację z biletami wstępu na szkodę władz komunalnych, bojkot filmu krajowego i t. p.) — w żadnym zaś razie nie mogą one być uważane za miarodajny środek do stwierdzenia przygotowania fachowego kandydata, a tem bardziej za środek do oceny przydatności pod względem technicznym i sanitarnym i t. p. budynku przeznaczonego na kinoteatr.

Z powyższego wynika, że opinje, o których mowa, nie mogą stanowić dla związku tytułu do egzaminowania kandydatów na koncesjonarjuszy i wystawiania im świadectw uzdolnienia zawodowego;

3) Wydawanie omawianych opinij oczywiście nie może być połączone z jakiemikolwiek świadczeniami na rzecz wspomnianego Związku względnie jego oddziałów;

4) Opinje te nie mogą mieć charakteru wiążącego dla władzy, są jedynie jednym ze środków informacyjnych dla zorjentowania się władzy co do kwalifikacji kandydata.

Rozumie się samo przez się, że omawiane opinje tylko o tyle będą mogły wywrzeć pewien wpływ na ustosunkowanie się władzy do kandydata, o ile oparte będą na konkretnych faktach, dostępnych do sprawdzenia ich przez władzę udzielającą koncesji.

VIII.
Nowe książki i czasopisma.

A. Zalecone do użytku.

306.

„Józef Staryszak — Prawo nadzoru nad administracją samorządową w Polsce".

Praca J. Staryszaka „Prawo nadzoru nad administracją samorządową w Polsce" — wydana przy pomocy Instytutu im. J. Mianowskiego omawia ogólne pojęcie o samorządzie oraz prawo nadzoru nad administracją samorządową. Autor daje własną definicję istoty samorządu, oraz omawia obszernie terminologję nadzoru, formę aktów nadzorczych, nadzór Państwa w ogólności, nadzór hierarchiczny i autorchiczny oraz poddaje szczegółowej analizie kwestję zakresu władzy nadzorczej i środków nadzorczych. Praca ma charakter źródłowy i w dużym stopniu może być pożyteczną dla osób, interesujących się zagadnieniem samorządu.

Książkę tę zaleca się do użytku władz administracji oraz władz i urzędów komunalnych.

Książkę można nabywać u autora wpłacając cenę zł. 10 na conto czekowe w P. K. O. Nr. 3892.

IX.
RUCH SŁUŻBOWY
w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych
w czasie od 1 do 30 września 1931 r.

A) W Zarządzie Centralnym Ministerstwa:

Zwolniony ze służby:

pozostający w stanie nieczynnym radca min. VI st. sł. Koch Ryszard — wobec przejścia do służby w sądownictwie dnia 30.IX 31 r.

Mianowany:

radca ministerjalny VI st. sł. Klotz Aleksander Alfons — inspektorem ministerjalnym w dotychczasowym VI st. sł. — dnia 28.IX 31 r.

B) W Państwowych Zakładach Służby Zdrowia:

Zwolniona ze służby:

prow. sekretarz IX st. sł. w Państwowym Zakładzie Higjeny w Warszawie Wójcicka Zofja — na własną prośbę z dniem 30.IX 31 r.

C) We władzach wojewódzkich:

Mianowani:

W Urzędzie wojewódzkim kieleckim:

radca wojewódzki VI st. sł. Zwirski Wacław — naczelnikiem wydziału w dotychczasowym VI st. sł. dnia 8.IX 31 r.

prow. starosta powiatowy VII st. sł. w Sandomierzu Gliszczyński Stanisław do odwołania referendarzem w dotychczasowym VII st. sł. dnia 8.IX 31 r.

W Urzędzie wojewódzkim lwowskim:

naczelnik wydziału V st. sł. w Urzędzie wojewódzkim stanisławowskim Neuman Alfred — inspektorem wojewódzkim w dotychczasowym V st. sł. dnia 3.IX 31 r.

W Urzędzie wojewódzkim nowogródzkim:

Bojarski Wiktor — do odwołania referendarzem VII st. sł. dnia 30.IX 31 r.

W Urzędzie wojewódzkim poleskim:

starosta powiatowy VII st. sł. w Prużanie Walewski Roman — referendarzem VII st. sł. dnia 5.IX 31 r.

W Urzędzie Wojewódzkim stanisławowskim:

radca wojewódzki VI st. sł. Jaworski Marjan — naczelnikiem wydziału w dotychczasowym VI st. sł. dnia 14.IX 31 r.

W Urzędzie wojewódzkim wileńskim:

starosta powiatowy VI st. sł. w Dziśnie Jankowski Marjan Władysław — naczelnikiem wydziału V st. sł. z poruczeniem funkcyj wicewojewody wileńskiego dnia 51.X 31 r.

Przeniesieni:

prow. referendarz VII st. sł. Bulicz Roman — z Urzędu wojewódzkiego tarnopolskiego do Starostwa powiatowego skałackiego z poruczeniem kierownictwa tego Starostwa dnia 14.IX 31 r.

referendarz VII st. sł. Chylewski Jerzy — z Urzędu wojewódzkiego warszawskiego do Zarządu Centralnego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych dnia 30.IX 31 r.

Zwolnieni ze służby:

sekretarz IX st. sł. w Urzędzie wojewódzkim poleskim Żamettówna Stanisława — wobec przejścia do służby w dziale Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej — dnia 11.IX 31 r.

prow. referendarz VII st. sł. w Komisarjacie Rządu w Warszawie Jasiński Jerzy na własną prośbę dnia 30.IX 31 r.

Przeniesieni wstan spoczynku:

pozostający w stanie nieczynnym naczelnik wydziału V st. sł. w Urzędzie wojewódzkim poznańskim dr. Graszyński Roman — z dniem 7.IX 31 r.

pozostający w stanie nieczynnym naczelnik wydziału V st. sł. w Urzędzie wojewódzkim stanisławowskim Szałowski Oswald — z dniem 6.IX 31 r.

inspektor wojewódzki VI st. sł. w Urzędzie wojewódzkim we Lwowie Barski Ignacy z dniem 30.IX 31 r.

We władzach powiatowych:

Mianowani:

starosta powiatowy VI st. sł. w Kobryniu Sarnecki Jakób — starostą powiatowym sokalskim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 3.IX 31 r.

starosta powiatowy VI st. sł. w Drohobyczu Porembalski Stanisław — starostą powiatowym kieleckim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 5.IX 31 r.

starosta powiatowy VI st. sł. w Końskich Piątkowski Leopold—starostą powiatowym miechowskim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 5.IX 31 r.

prow. starosta powiatowy VI st. sł. w Działdowie Plackowski Jan — do odwołania starostą powiatowym kobryńskim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 5.IX 31 r.

starosta powiatowy VI st. sł. w Miechowie Emeryk Jan — starostą powiatowym drohobyckim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 5 IX 31 r.

starosta powiatowy VI st. sł. w Sieradzu Bukowski Bolesław — starostą powiatowym prużańskim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 5.IX 31 r.

starosta powiatowy VI st. sł. w Kielcach inż. Boryssowicz Stanisław — starostą powiatowym sieradzkim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 5.IX 31 r.

starosta powiatowy VI st. sł. w Brześciu n/B. Baran Franciszek — starostą powiatowym koneckim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 5.IX 31 r.

starosta grodzki w Grudziądzu VII st. sł. Montwiłł Teodor — starostą powiatowym działdowskim w dotychczasowym VII st. sł. dnia 5.IX 31 r.

naczelnik wydziału VI st. sł. w Urzędzie wojewódzkim poleskim Wendorff Stefan — starostą powiatowym brzeskim w Brześciu n/B. w dotychczasowym VI st. sł. dnia 7.IX 31 r.

starosta powiatowy szczuczyński w Grajewie Stefanus Erazm—starostą powiatowym mołodeckim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 8.IX 31 r.

starosta powiatowy VI st. sł. w Mołodecznie de Tramecourt Jerzy Albin—starostą powiatowym dziśnieńskim w Głębokiem w dotychczasowym VI st. sł. dnia 8.IX 31 r.

starosta powiatowy VI st. sł. w Skałacie Tarnogórski Feliks — starostą powiatowym stopnickim w Busku w dotychczasowym VI st. sł. dnia 14.IX 31 r.

Przeniesieni:

referendarz VIII st. sł. Słomski Mieczysław ze Starostwa powiatowego strzyżowskiego do Starostwa powiatowego płońskiego dn. 7.IX 31 r.

asesor VIII st. sł. Szwarc Feliks — ze Starostwa powiatowego chełmińskiego do Komisarjatu Rządu w Warszawie dnia 7.IX 31 r.

referendarz VII st. sł. i kierownik Starostwa powiatowego w Makowie Podhalańskim Dr. Polanowski Leon — do Starostwa powiatowego sandomierskiego z poruczeniem kierownictwa tego Starostwa dnia 8.IX 31 r.

pozostający w stanie nieczynnym referendarz VII st. sł. w Starostwie powiatowem w Kołomyi Tabęcki Jan — powołany z powrotem do służby czynnej i przeniesiony do Urzędu wojewódzkiego białostockiego w dotychczasowym charakterze referendarza VII st. sł. dn. 15.IX 31 r.

asesor VIII st. sł. Lewiński Jerzy ze Starostwa powiatowego brzeskiego w Brześciu n/B. do Urzędu wojewódzkiego kieleckiego dnia 22.IX 31 r.

referendarz VIII st. sł. Dr. Mojseowicz Roman — ze Starostwa powiatowego przeworskiego do Komisarjatu Rządu w Gdyni dnia 28.IX 31 r.

referendarz VII st. sł. i kierownik ekspozytury Starostwa brzozowskiego w Dynowie Androchowicz Roman — do Starostwa powiatowego żółkiewskiego dnia 30.IX 31 r.

lekarz powiatowy VII st. sł. Dr. Zieliński Stanisław — ze Starostwa powiatowego w Kopyczyńcach do Starostwa powiatowego w Czortkowie—dnia 25.IX 31 r.

Przeniesieni w stan spoczynku:

pozostający w stanie nieczynnym referendarz VII st. sł. w Starostwie grodzkiem prasko-warszawskiem Ciechorski Maksymiljan—z dniem 30.IX 31 r.

asesor VII st. sł. w Starostwie grodzkiem północno-warszawskiem Małachowski Aleksander—dnia 5.IX 31 r.

pozostający w stanie nieczynnym starosta powiatowy VI st. sł. w Makowie Podhalańskim Dr. Bieniasz Józef—z dniem 21.IX 31 r.

Przeniesiony w stan nieczynny:

starosta powiatowy stopnicki VI st. sł. w Busku Plenkiewicz Bolesław — uchwałą Rady Ministrów z dnia 9.IX 31 r.

Zwolniony ze służby:

lekarz powiatowy VII st. sł. w Starostwie powiatowem w Toruniu Dr. Skowroński Marjan na własną prośbę z dniem 30.IX 31 r.

Nr. 16
DZIENNIKA URZĘDOWEGO
Ministerstwa Spraw Wewnętrznych

z d. 31 października 1931 r.

zawiera

Zbiór przepisów o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej.

Nr. 18
DZIENNIKA URZĘDOWEGO
Ministerstwa Spraw Wewnętrznych

z d. 7 listopada 1931 r.

zawiera

Przepisy o organizacji i podziale czynności Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Drukarnia Policyjna, Warszawa, Długa 38.